

Vestrup, da de havde talt lidt om Vejret. »Det var da ellers en sær Tid.«

»Han maatte derind til Doktoren med Pigen. Hun skulde have snittet en bolden Finger. Saa vilde han i det samme snakke til ham om sit Bryst. Han er saa plaget i denher Tid.«

Saa var Oleane altsaa alene hjemme. Det var et underligt Træf — tænkte Mads Vestrup i ny Uro og mindedes Dueflokkens Advarsel. Og han angrede, at han ikke havde agtet paa den. Han var jo kun kommet her for at se hende, — ikke for paany at fristes.

»Ja, lad os saa bede sammen, Mette,« sagde han.

Han foldede Hænderne og begyndte med at læse Fadervor. Da han kom til Ordene »Led os ikke i Fristelse« gjorde han et længere Ophold og fortsatte derpaa stærkt bevæget.

Andagten var knap tilende, før Oleane kom ind og hilste ham med et kraftigt Haandtryk.

»Vi var saamænd nær ved at tro, du havde taget Vejen med dig sidst,« sagde hun spydigt og lagde sig ned foran Kakkellovnen for at stikke et Par Tørv til Ilden. Hun havde et stort, frodigt Legeme men var ellers ikke køn, idet hun engang havde faaet Næsebenet knust ved i Kaadhed at springe ned fra et Høstænge. Som hun sad der paa Hug i Skæret fra Ilden og hvilede Armene paa de stærke